Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκατέσσερα. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 15 Αὐγούστου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 37*

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶχαν τόσα περιστατικὰ συμβεῖ στὴν μικρὴ ζωούλα της. Ξανάβλεπε τὸν ἑαυτό της, ξανθιὰ καὶ τριανταφυλλιὰ μπεμπέκα στὸ μέγαρό τους τῆς Μόσχας, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς νιάνιας της, μὲ τὸ ὁλοκέντητο πλούσιο κοστούμι της. Πότε-πότε ἕνας πανύψηλος ἀξιωματικός, ξανθὸς καὶ ὡραῖος ἔπαιρνε τὸ κουκλάκι στὰ στιβαρὰ καὶ τρυφερὰ χέρια του. Μαλάκωνε τὴν φωνή του γιὰ νὰ τὴν πῇ χαϊδευτικὰ περιστεράκι του, τρυγόνι του, ἀγαπημένο του πουλάκι. Ἦταν ὁ μπαμπᾶς. Πολὺ σπάνια τὸν ἔβλεπαν. Ἔλειπε πάντοτε μακριὰ στὴ θάλασσα, μὲ τὸ μεγάλο του καράβι καὶ ἡ μαμμὰ ἔκλαιγε ὅταν εἶχαν καιρὸ νὰ λάβουν εἰδήσεις του.

Ὕστερα πάλι ὅλα θέλωναν μέσ' στὸ μυαλό της καὶ δὲν τῆς ἔμενε παρὰ μονάχα μιὰ ἀνάμνηση πολὺ κατοπινή. Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό της στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της, ποὺ τὴν ἔσφιγγε δυνατὰ ἐπάνω της κι' ἔτρεχε ἀνάμεσα στοὺς δρόμους τῆς Μόσχας, ποὺ ἦταν ὅλη μεταμορφωμένη σ' ἕνα πελώριο πυροτέχνημα. Ὦ τί ἀπαίσια νύχτα! Καὶ τώρα ἀκόμη, ὅποτε ἔκλεινε ἡ Κάτια τὰ μάτια της ἔβλεπε μπροστά της τὶς πελώριες φλόγες ποὺ κοκκίνιζαν τὸν μαῦρο χειμωνιάτικο οὐρανὸ καὶ ἀντιφέγγιζαν ἐπάνω στὰ χιόνια, ἄκουγε τὶς ἄγριες καὶ ἀπελπισμένες φωνὲς τῶν ἀνθρώπων, τὰ χλιμιντρίσματα τῶν ἀλόγων, τὸν φρικτὸ κρότο ποὺ ἔκαναν οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν καθὼς γκρεμίζονταν ὁλόκληρες μέσα σ' ἕνα ὠκεανὸ ἀπὸ φλόγες. Κι' ἔπειτα, ἔπειτα δὲν θυμόταν πιὰ τί εἶχε γίνει. Θυμόταν μόνο πὼς μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της ἀντίκρυσε σκυμμένο ἀπὸ πάνω της τὸ εὐγενικὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀγνώστου ποὺ τὴν κοίταζε μὲ στοργή, γονατισμένος δίπλα της μέσ' στὰ χιόνια ἐνῶ μὲ τὸ ὡραῖο κάτασπρο χέρι του τῆς παραμέριζε τὶς μπουκλες ποὺ σκέπαζαν τὸ πρόσωπό της.

Ἕνα πλῆθος λαμπροφορεμένοι ἀξιωματικοὶ στέκονταν γύρω του γεμάτοι σεβασμό.

— Ποιὸς εἶσθε; εἶχε ρωτήσει ἡ Κάτια.

Κι' ἐκεῖνος εἶχε χαμογελάσει τρυφερὰ καὶ τῆς εἶχε ἀποκριθεῖ:

— Ἕνας μπαμπᾶς.

Καὶ μὲ τὴ σειρά του τὴν ρώτησε καὶ τὴν ἴδια πῶς τὴν λένε:

— Κατερίνα Ἰβάνοβνα Ὀλένιν, εἶχε ἀπαντήσει ἡ μικρούλα. Ὁ μπαμπᾶς μου εἶναι ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, μὰ λείπει μακριὰ μὲ τὸ καράβι του.

Τότε ὁ ἄγνωστος εἶχε σηκωθεῖ κι' εἶχε φωνάξει ἕναν ἀξιωματικὸ ποὺ στεκόταν παράμερα.

— Συνταγματάρχη Μοντάργκ, τοῦ εἶπε, σᾶς ἐμπιστεύομαι αὐτὴ τὴν μικρούλα. Ἡ μητέρα της δυστυχῶς εἶναι πεθαμμένη. Ἀναλάβετέ την καὶ ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ ὅλα τ' ἄλλα.

— Εἰς τὰς διαταγάς σας, Μεγαλειότατε! εἶχε ἀπαντήσει ὁ ἀξιωματικός.

Καὶ τότε κατάλαβε ἡ Κάτια πὼς ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν ἁπλῆ γκρίζα ρεντιγκότα καὶ τὸ στοργικὸ πατρικὸ βλέμμα ἦταν ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, ὁ φοβερὸς «Κορσικανός», ὁ κατακτητὴς τῆς πατρίδας της. Μὰ κι' ἕνας ἄλλος πάλι Γάλλος, ἕνας ἄλλος ἐχθρός, μπῆκε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὴν καρδιά της. Ὁ συνταγματάρχης Μοντάργκ, ὁ προστάτης της, ποὺ μαζὶ μὲ τὸν Βερεζίνα τὸν πιστόξτου ἱπποκόμο, ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν κηδεμονία του τὴν μικρὴ ὀρφανή.

Καὶ σὲ λίγο ἄρχισε ἡ φοβερὴ ὑποχώρηση τῆς Ρωσίας. Ἡ Κάτια

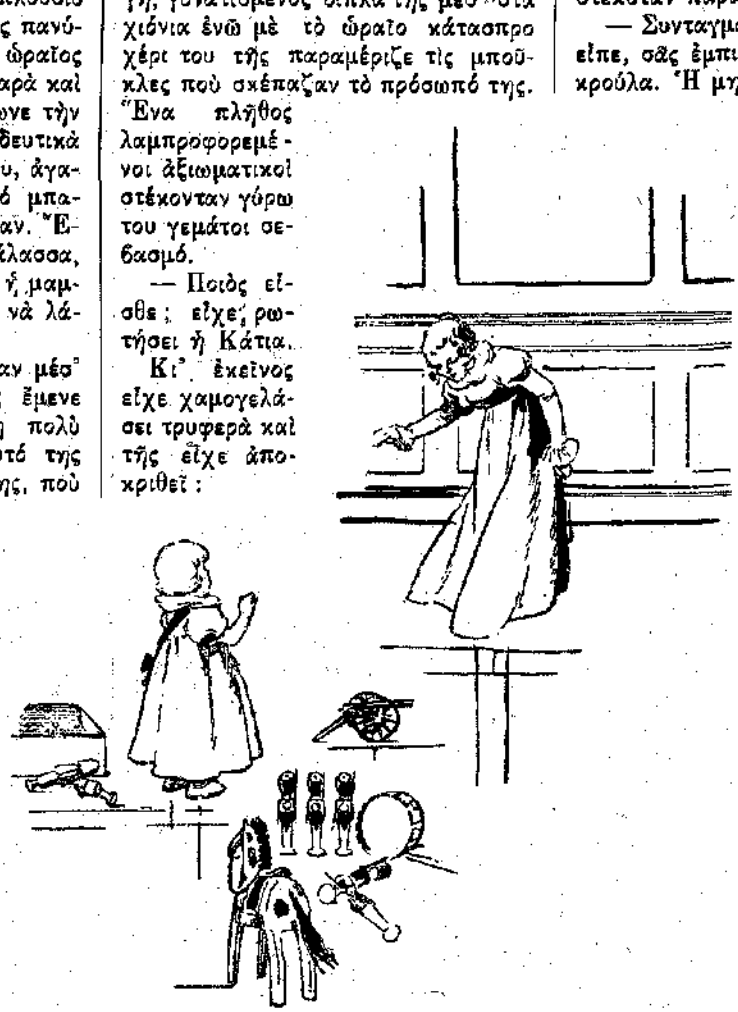

Τῆς ἔδιναν τὴν ἄδεια νὰ παίζῃ μὲ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης.
(Σελ. 402, στ. β')

δὲν ὑπέφερε καὶ τόσο, γιατὶ ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ ἱπποκόμος του φρόντιζαν νὰ τὴν κρατοῦν ὅσο πιὸ ζεστὰ μποροῦσαν, νὰ τὴν τρέφουν καλά, νὰ μὴ τὴν ἀφήνουν νὰ κουράζεται. Μὰ πῶς νὰ ξεχάσῃ ἡ Κάτια τὸ θέαμα τῶν δυστυχισμένων γρεναδιέρων, τῶν γερο-γκρινιάρηδων ποὺ σωριάζονταν στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ φώναζαν γιὰ τελευταία φορὰ προτοῦ νὰ τοῦ σκεπάσῃ τὸ χιόνι: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ»; Καὶ τοὺς μικροὺς τοὺς ταμπουρλιέρηδες, παιδάκια δεκατεσσάρων καὶ δεκαπέντε ἐτῶν, ποὺ χουχούλιζαν τὰ ξεπαγιασμένα δάχτυλά τους γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ χτυπήσουν τὸ ταμποῦρλο, κλαίγοντας ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀπὸ τοὺς πόνους!

Μόλις ἔφθασαν στὴν Γαλλία ὁ Αὐτοκράτωρ ἔκανε ἀμέσως διαβήματα στὶς ρωσικὲς ἀρχὲς γιὰ νὰ μάθῃ ποῦ βρισκόταν ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ Ἰδὰν Ὀλένιν. Καὶ ὕστερα ἀπὸ καιρὸ τοὺς ἤρθε ἡ πληροφορία πὼς ὁ πλοίαρχος Ὀλένιν μόλις γύρισε στὴ Μόσχα καὶ βρῆκε τὸ παλάτι του καμμένο καὶ ἔμαθε τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του καὶ τὴν ἐξαφάνιση τῆς κόρης του, ἔδωσε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὸν ναυτικὸ καὶ ἔφυγε ὁριστικὰ ἀπὸ τὴ Ρωσία. Ἔλεγαν ὅτι εἶχε πάει στὴν Δανία καὶ εἶχε ἀναλάβει ὑπηρεσία στὸ ἐκεῖ ναυτικό, ἀλλὰ παρ' ὅλες τὶς ἔρευνες ποὺ ἔκανε ὁ Αὐτοκράτωρ, κανένας Ρῶσσος Ἰδὰν Ὀλένιν δὲν φαινόταν γραμμένος πουθενά, σὲ κανένα ἀπὸ τὰ στελέχη τοῦ πολεμικοῦ ἢ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ.

Ἔτσι ἡ μικρούλα Κάτια βρισκόταν ὁλομόναχη στὸν κόσμο καὶ ὁ συνταγματάρχης Μοντάργκ, ποὺ εἶχε πάντοτε τὸ κοριτσάκι μαζί του, ἔμελλε ν' ἀντικαταστήσῃ κοντά της τὸν ἐξαφανισμένο πατέρα της. Κ' ἐπειδὴ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε ἀγαπήσει μὲ ὅλη του τὴν στοργὴ τὴ μικρὴ Ρωσίδα, ἐδέχθηκε μὲ ἐνθουσιασμὸ νὰ τὴν υἱοθετήσῃ καὶ νὰ τὴν κρατήσῃ ὁριστικὰ σὰν παιδί του.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἡμέρες τῆς Κάτιας περνοῦσαν στὸ αὐτοκρατορικὸ παλάτι, μοιρασμένες ἀνάμεσα στὰ μαθήματά της καὶ στὰ παιχνίδια της ποὺ τὰ περισσότερα γίνονταν μὲ τὴ συντροφιὰ τοῦ Βερεζίνα.

Καμμιὰ φορὰ πήγαινε καὶ στὶς μεγάλες αὐλικὲς δεξιώσεις ὅπου τὰ μάτια της θάμπωναν μέσα στὶς χρυσοκέντητες στολὲς τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τὰ μεταξωτὰ φορέματα καὶ τ' ἀστραφτερὰ κοσμήματα τῶν κυριῶν. Κι' ἦταν τὸ χαϊδεμμένο παιδὶ ὅλων ἡ μικρὴ Ρωσίδα. Οἱ κυρίες τῆς Αὐλῆς τῆς εἶχαν πάντοτε φυλαγμένα ζαχαρωτὰ καὶ παιχνιδάκια, οἱ γυναῖκες τῶν στραταρχῶν ἔφερναν τὰ παιδιά τους νὰ παίξουν μαζί της καὶ οἱ πριγκίπισσες τῆς ἔδειχναν ὅλο καὶ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπη. Ἡ ἴδια ὅμως περισσότερο ἀπ' ὅλα προτιμοῦσε τὴ συντροφιὰ τοῦ θετοῦ της πατέρα—τοῦ νονοῦ της, ὅπως τὸν ἐφώναζε—καὶ τοῦ γέρο γρεναδιέρου ποὺ ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ κάθε ἰδιοτροπία της.

Καμμιὰ φορά, σ' ἐξαιρετικὲς περιστάσεις, τῆς ἔδιναν τὴν ἄδεια νὰ παίξῃ μὲ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, τὸν χαριτωμένο μπεμπέκο μὲ τὰ μεγάλα γλυκὰ γαλανὰ μάτια καὶ τὸ κερασένιο στόμα. Ἡ Κάτια αἰσθανόταν πολὺ μεγαλύτερη διάθεση νὰ τὸ ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὸ φιλήσῃ παρὰ νὰ τοῦ κάνῃ ὑπόκλιση... Μὰ ὁ μικρὸς βασιλιάς, παρ' ὅλο τὸ ὑψηλὸ ἀξίωμά του, ἔμενε πάντα ἕνα γελαστὸ καὶ χαρούμενο ἀγοράκι. Ἔκανε χαρὲς μεγάλες ὁποτε ἔβλεπε τὴν Κάτια καὶ τῆς παραχωροῦσε πρόθυμα τὰ θαυμάσια παιχνίδια του.

Τῆς Κατερίνας τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ πηγαίνῃ περίπατο μὲ τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης, καθισμένη δίπλα του στὸ θαυμάσιο καρροτάκι ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ἡ θεία του ἡ βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, καὶ ὅπου ἀντὶ γιὰ ἄλογα ἦταν ζευγμένες τέσσερις κάτασπρες γίδες. Καμάρωνε σὰν βασίλισσα στὸ πλευρὸ τοῦ βασιλιᾶ της.

Μὰ ὁ ὡραῖος αὐτὸς καιρὸς πέρασε γρήγορα. Ἡ Κάτια θυμόταν τὶς τραγικὲς ἡμέρες τῆς εἰσβολῆς· τὸν πανικὸ στὸ παλάτι τοῦ Κεραμεικοῦ· τὶς ἀπειλητικὲς φωνὲς τοῦ ὄχλου· ὕστερα θυμόταν τὸν νουνό της, νὰ ἔρχεται ἀπρόοπτα, κατασκονισμένος, λαχανιασμένος καὶ νὰ πέφτῃ σὲ μιὰ καρέκλα, κρύβοντας τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του. Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Γαλλία εἶχε γνωρίσει τὴν ἧττα. Ὁ Ναπολέων ὑποκύπτοντας στὶς πιέσεις τῶν συγγενῶν του εἶχε παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸν θρόνο καὶ θὰ ἔφευγε γιὰ τὸ νησάκι τῆς Ἔλβας, τὴ μελλοντικὴ ἡγεμονία του ποὺ τοῦ παραχωροῦσε ὁ εἰρωνικὸς οἶκτος τῶν ἐχθρῶν του.

Ὁ συνταγματάρχης Μοντάργκ κρατιόταν ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς παλαιότερες γαλλικὲς οἰκογένειες. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν μείνει πιστὲς στοὺς Βουρβώνους. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ποὺ πρῶτα ἀπ' ὅλα ἦταν ἕνας εὐθὺς καὶ τίμιος στρατιώτης, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ θαυμάζῃ τὸν ἡρωϊκὸ αὐτοκράτορα γιὰ τὶς νίκες του καὶ γιὰ τὴν δόξα ποὺ εἶχε δώσει στὴν Γαλλία.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΖΩΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Ἐγνώρισα ἕνα παιδάκι ποὺ ὡς τὰ ἐννιά του χρόνια εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ ζῇ μέσα στὴ μητέρα φύση, παραδομένο ἀποκλειστικὰ στὶς δικές της στοργικὲς φροντίδες. Μόνο τὰ τελευταῖα χρόνια ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ πότε-πότε στὸ μακρινὸ σχολεῖο ἐνὲς χωριοῦ, μεγαλύτερου λίγο ἀπὸ τὸ δικό τους καλυβοχώρι. Ὅταν ἦταν κακοκαιρία, ἔμενε στὸ σπίτι κι' ἔπαιζε κάτω ἀπὸ τὸ τρυφερὸ βλέμμα τῆς γιαγιᾶς ἢ στὸ κατώφλι τῆς πόρτας ἢ στὴν πίσω αὐλή, μαζὶ μὲ τὴ γάτα, τὸν σκύλο ἢ τὰ κοτόπουλα καὶ πιὸ σπάνια μὲ τὰ μικρὰ γειτονόπουλα.

Ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλός, περήφανος καὶ γεμάτος χαρὰ ἔβγαινε στὴ βοσκή. Ἔξη χρονῶν, φύλαγε τὶς χῆνες καὶ τὶς πάπιες ἀντίκρυ στὸ σπίτι· ἑπτὰ χρονῶν, φύλαγε κάτω στὸ λειβάδι τὰ δυὸ μεγάλα βώδια, ποὺ καὶ μοναχά τους ἂν ἔμεναν, πάλι δὲν θὰ πάθαιναν τίποτε. Τέλος, ὅταν ἔγινε ὀκτὼ χρονῶν ἔπαιρνε ἕνα κοπάδι ἀρνιὰ καὶ τὰ πήγαινε στ' ἀλήθεια νὰ τὰ βοσκήσῃ, σ' ἕνα διάστημα ἀρκετὰ μακρινό, τόσο μακρινὸ τουλάχιστον, ποὺ ξεκινοῦσε τὸ πρωΐ ἀπὸ τὸ σπίτι, μὲ τὸ καλαθάκι του στὸ χέρι, κι' ὅταν γύριζε πίσω, ὁ ἥλιος κόντευε νὰ βασιλέψῃ.

Αὐτὲς οἱ ἀτέλειωτες ἡμέρες, ποὺ τὶς περνοῦσε ὁλομόναχος, μὲ τὴν συντροφιὰ τοῦ σκύλου του καὶ τῶν ἀρνιῶν του, τοῦ ἔμειναν βαθειὰ ἐντυπωμένες στὴν ψυχή του κι' εἶναι ὡς τώρα οἱ πιὸ γλυκὲς κι' ἐξαίσιες ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Ποτὲ του δὲν ἐγνώρισε τὴν πλήξη καὶ οἱ ὧρες περνοῦσαν γοργὲς χωρὶς νὰ τὶς νοιώθῃ, καθὼς κουβέντιαζε μὲ τὸν σκύλο καὶ τοῦ ἐξηγοῦσε ὡς ποῦ ἔπρεπε νὰ φήσῃ τὰ πρόβατα νὰ βοσκήσουν, καθὼς χοροπηδοῦσε ὁ ἴδιος μὲ τ' ἀρνάκια ἢ παιδευόταν νὰ φτιάξῃ μὲ ξερόκλαδα καὶ φτέρες μιὰ καλυβούλα ποὺ νὰ τὸν φυλάῃ ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἢ ν' ἀνάψῃ φωτιὰ στὴν κουφάλα τῆς γέρικης βαλανιδιᾶς γιὰ νὰ ψήσῃ τὶς πατάτες του ἢ τὰ κάστανά του ἢ νὰ κόψῃ μὲ τὸ σουγιαδάκι του ἕνα ξύλο γιὰ νὰ φτιάξῃ ἕναν νερόμυλο καὶ νὰ τὸν στήσῃ ὕστερα στὴν ἄκρη τοῦ ρυακιοῦ, ἐπάνω σ' ἕνα σοφὰ κατασκευασμένο φράγμα ἀπὸ πετραδάκια καὶ λάσπη.

Δυὸ ἐντυπώσεις τοῦ ἔμειναν ἀξέχαστες: Ἡ μελαγχολικὴ ἀπήχηση τοῦ ἀνέμου τοῦ φθινόπωρου, καθὼς φυσοῦσε μέσα ἀπὸ τὴ ρεμματιά, καὶ ὕστερα τὰ ἀμέτρητα ἐρωτήματα ποὺ γεννοῦσε μέσα του ὁ στενὸς κρίκος

τῶν βουνῶν ποὺ ἔκλειναν γύρω-γύρω τὸν ὁρίζοντά του κι' ἀπ' ὅπου δὲν εἶχε βγεῖ ποτὲ ὡς τότε.

Πέρα ἀπὸ τὰ βουνὰ τί νὰ ὑπῆρχε; Πόσο μεγάλη νὰ ἦταν ἡ γῆ καὶ ποιὰ νὰ ἦταν τὰ σύνορά της; Τί ὄψη νάχῃ ἄραγε ἡ πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας, ἡ μακρινὴ πολιτεία, ὅπου ζοῦσαν ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του κι' ὅπου τοῦ ἔλεγαν ὅτι θὰ πήγαινε καὶ αὐτὸς μιὰ μέρα; Ὁ κόσμος θὰ ἦταν πολὺ μεγάλος καί, ἀπ' ὅ,τι ἔβλεπε στὰ βιβλία ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ διαβάζῃ, πολὺ περίπλοκος. Τὸν τραβοῦσε, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸν τρόμαζε αὐτὸ τὸ μυστήριο ποὺ προσπαθοῦσε ν' ἀναπλάσῃ μὲ τὴ φαντασία του καὶ ποὺ βρισκόταν πέρα ἀπὸ τοὺς κοντινοὺς λόφους, πέρα ἀπὸ τὴν ψηλὴ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, πέρα ἀκόμη ἀπὸ τὸ μεγάλο δάσος ποὺ μαυρολογοῦσε κατὰ τὴ δύση. Καὶ τὸ παιδὶ ἔμενε ἔτσι ὧρες ὁλόκληρες, κοιτάζοντας καὶ ρεμβάζοντας καὶ ἀναρωτιώντας ἀόριστα τὸν ἑαυτό του τί θὰ τοῦ παρουσίαζε τὸ μέλλον καὶ ποιὲς ἐκπλήξεις βρίσκονταν κρυμμένες πίσω ἀπὸ τὸ ἄγνωστο.

Καὶ ἡ ζωὴ καὶ τὰ ταξίδια ξεπέρασαν σὲ περιπέτειες καὶ σ' ὀμορφιὰ ὅλα ὅσα εἶχε φαντασθῆ στὰ παιδικά του χρόνια. Ἀπὸ τὴν Νορβηγία ὡς τὴν Σαχάρα, ἀπὸ τὴν Βενετία στὸν Εἰρηνικό, ἀπ' τὶς μεγάλες προσπάθειες ὡς τὶς μεγάλες ἀδυναμίες, ἀπὸ τὸν πιὸ ἀκράτητο ἐνθουσιασμὸ ὡς τὴν πιὸ πικρὴ ἀπογοήτευση, ἔμελλε νὰ γνωρίσῃ πολλὲς συγκινήσεις καὶ πολλοὺς τόπους. Μὰ ποτέ, κανένα περιστατικὸ καὶ κανένα θέαμα δὲν ἔμελλε νὰ ἔχῃ στὴν ψυχή του βαθύτερη, ζωντανότερη καὶ διαρκέστερη ἐπίδραση, ἀπ' ὅ,τι ἡ καθημερινὴ ἐπαφή του μὲ τὴν φύση, ὅταν ἦταν ἕνα μικρὸ καὶ ἀγίδεο χωριατόπουλο.

(*Felix Klein*) Γ. Τ.

ΚΥΡΙΑΚΗ

(Κατὰ τὸ γερμανικό)

Πρώτη φορὰ σ' αὐτὰ τὰ μέρη
Πήγαινα: γύρω, σιγαλιά.
Περνοῦσε τῆς αὐγῆς τ' ἀγέρι,
Καὶ δὲν ἐσάλευε φωλιά.

Ἦταν οἱ κλῶνοι στολισμένοι
Στὰ πράσινα καὶ στὰ χρυσᾶ.
Τὸ δάσος, ἔλεγες, προσμένει
Μιὰ λειτουργιά, σὰν ἐκκλησιά.

Σὰ μιὰ εὐλάβεια εἶχε ἡ Χτίση,
Κι' ἄκουσα ποὺ ἔκαμεν ἀρχὴ
Κορυδαλὸς νὰ τραγουδήσῃ
Γλυκὸ σκοπὸ -σὰν προσευχή.

—Καλὲ ἀγρολούλουδο τῆς φτέρης,
(Ρωτῶ τὴ βιόλα παρεκεῖ)
Γιὰ πές μου, τ' εἶναι; «—Δὲν τὸ ξέρεις
—Μοῦ κάνει—ὅτι εἶδα Κυριακή;».

(*Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται*)

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'.—Μιὰ πληγίτσα στὸ πόδι.

Ἡ Γαλαζούλα ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Καὶ τὴ λυπήθηκα. Γιατὶ τάχα νὰ μὴ τὴ ντύσω ὅπως ἤθελε; Τὸ κάτω-κάτω «παιχνίδι» ἦταν αὐτό. Καὶ στὸ παιχνίδι μιὰ πωλήτρια ζαχαροπλαστείου μπορεῖ νὰ φορῇ καὶ κόκκινο φουστάνι, καὶ καπέλλο, καὶ μαργαριταρένιο κολλιέ.

—Ἔλα, πάψε, τῆς εἶπα. Γιὰ σήμερα, ἐξαιρετικά, θὰ σοῦ βάλω τὰ καλά σου. Μὴ νομίσῃς ὅμως πὼς αὐτὸ θὰ γίνεται καθεμέρα...

—Ὤ, μαμμά! τί καλὴ ποὺ εἶσαι!..

—Ἔλα νὰ σὲ ντύσω.

Τὴν ἔντυσα. Κι' ἀλήθεια, τί ὄμορφη ποὺ ἦταν μὲ τὸ ἀνθοστόλιστο καπελλάκι της, μὲ τὸ κόκκινο φουστάνι της καὶ μὲ τὸ καθαρό της μαντήλι. Τῆς ἔβαλα καὶ τὼραῖο της κολλιέ. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ἔβαζα

νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ ψηλὴ καρέκλα πίσω ἀπ' τὸ τραπέζι, παρατήρησα πὼς ἀπὸ τὸ πόδι της ἔτρεχαν πίτουρα.

—Ἀ! φώναξα· τ' εἶν' αὐτό;

Σήκωσε τὸ κόκκινο φουστάνι της καὶ κοίταξε τὸ πόδι της. Ναί, πάνω ἀπ' τὸ γόνατο ὑπῆρχε μιὰ τρυπίτσα.

—Ὁ Κουὶν-Κουίν, μοῦ εἶπε, σήμερα τὸ πρωΐ μὲ τσίμπησε στὸ πόδι καὶ μὲ εἶπε κακιά. Μοῦ πόνεσε, μὰ δὲν κατάλαβα πὼς μάτωσε κιόλα. Ἴδες αἵματα! Πώ, πώ!.. Εἶναι σοβαρό, ἔ;

Ξανάρχισε νὰ κλαίῃ. Ὅλα τὰ κοριτσάκια κλαῖνε ὅταν βλέπουν αἵματα νὰ τρέχουν—κι' οἱ κούκλες, φυσικά, ὅταν βλέπουν πίτουρα ἢ πριονίδια. Γιατὶ μ' αὐτὰ εἶναι γεμάτο τὸ σῶμα τους ὅπως τὸ δικό μας μὲ αἷμα.

—Μὴν κλαῖς, χρυσή μου, τῆς εἶπα, κι' ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ γιατρέψω. Φτάνει τὰ δάκρυα. Λερώνεις τὸ μαντηλάκι σου.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν κλαίω πιά!

Ἔκοψα ἕνα κομματάκι ἀπὸ γραμματόσημο καὶ τὸ κόλλησα σὰν τσιρότο πάνω στὴν τρυπίτσα τοῦ ποδιοῦ. Δὲν ἔτρεχαν πιὰ «αἵματα» κι' ἡ Γαλαζούλα ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη.

Πάει κι' αὐτό. Τώρα μποροῦσε νὰ ἀρχίσῃ τὸ παιχνίδι.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Ἄχ, ἂς τὸν ἔβαζαν στὰ βασανιστήρια κι' ἂς ἔχανα κι' ἐγὼ τὸ μερτικό μου. Ναί, ναί, θὰ ἐχάριζα τὰ ἑκατομμύριά μου στὸ δημόσιο!

— Μπράβο! φώναξε ὁ Ζίλδας. Αὐτὸ θἄκανε ἕνας Γάλλος, ἕνας Μαλουΐνος, ἕνας Ἀντιφέρ!

Πῶς θὰ ἐχάριζε τὸ θησαυρό, ὁ Ἀντιφὲρ δὲν τὸ εἶχε πεῖ βέβαια μὲ τὴν καρδιά του. Καὶ μόλις ἄκουσε τὸ Ζίλδα νὰ τὸ ἐπιδοκιμάζῃ τὸν κεραυνοβόλησε μ' ἕνα βλέμμα.

—Ὄχι, ὄχι! φώναξε, θὰ τὸν σκοτώσω μὲ τὰ χέρια μου!.. Ἀφήστε με!.. Θὰ πάω νὰ τὸν σκοτώσω!

Κι' ὥρμησε νὰ βγῇ ἔξω μ' ἔξαψη καὶ παραφορὰ μεγάλη. Ὁ Ζυχὲλ κι' ὁ Ζίλδας φοβήθηκαν. Ἀλήθεια θἄταν ἱκανός, στὴν τρέλλα του, νὰ κάμῃ καὶ φόνο. Καὶ πρόσπάθησαν νὰ τὸν κρατήσουν, νὰ τὸν ἐμποδίσουν...

Τοὺς ἔσπρωξε, τοὺς ἔβρισε, τοὺς φώναξε πῶς συμμαχοῦν μὲ τὸν ἐχθρό του, πῶς πηγαίνουν μὲ τὸ μέρος τοῦ Ζαμπουκό, πῶς τὸν ὑπερασπίζουνται ἀφοῦ δὲν τὸν ἀφηναν νὰ ξαναπάῃ τώρα στὴν παλιο-Τράπεζά του, στὸ λησταρχεῖο του, καὶ νὰ τὸν βάλῃ χάμου, νὰ τὸν πατήσῃ σὰ σκορπιό...

—Ἀφήστε με! ἀφήστε με! οὔρλιασε στὸ τέλος σὰ θεριό.

Κι' ἁρπάζοντας τὸ καπέλλο του, βγῆκε ὁρμητικὰ ἀπ' τὸ σαλόνι.

Οἱ ἄλλοι δυό, μὲ τὴν ἰδέα πῶς θὰ πήγαινε στὴν Τράπεζα, ἀποφάσισαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν γιὰ νὰ προλάβουν κανέν' ἀπευκταῖο. Ἀλλὰ ἡσύχασαν βλέποντάς τον νὰνεβαίνῃ τὴ σκάλα καὶ νὰ κλείνεται στὴν κάμαρά του.

— Εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ, εἶπε ὁ Ζίλδας κουνώντας τὸ κεφάλι.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, συμφώνησε ὁ Ζυχέλ.

Ἀφοῦ ἔφαγαν—ὄχι μὲ πολλὴ ὄρεξη ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ σκηνή—οἱ δυὸ φίλοι βγῆκαν νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τους στὶς ὄχθες τοῦ Μπαχίρα. Ἀπέξω εἶδαν τὸν Μπὲν-Ὀμὰρ μὲ τὸν Ναζίμ. Δὲν ἔπρεπε τώρα νὰ ποῦν τὰ συμβάντα στὸν συμβολαιογράφο; Μὰ βέβαια! Κι' ἀφοῦ ἄκουσε τὴν πρόταση τοῦ τραπεζίτη, ὁ Μπὲν Ὀμὰρ ἐφώναξε:

— Πρέπει νὰ νυμφευθῇ τὴ δεσποινίδα Ζαμπουκό! Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νἀρνηθῇ! Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα!..

Αὐτῆς τῆς γνώμης ἦταν, φυσικά, κι' ὁ Σαούκ.

Ὁ Ζυχὲλ κι' ὁ Ζίλδας τοὺς γύρισαν τὴ ράχη κι' ἐξακολούθησαν σκεπτικοί, τὸν περίπατό τους. Ἦταν πολὺ εὐχαριστημένοι ποὺ ἡ «δουλειὰ» τοῦ Ἀντιφὲρ ἐσκόνταβε τόσο ἀπρόοπτα καὶ πού, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, θὰ γύριζαν μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι στὴ Γαλλία χωρὶς τὸν θησαυρὸ τοῦ Καμύλκ-πασᾶ...

Κατὰ τὶς ἑννέα γύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο. Πρὶν μποῦν στὶς κάμαρές τους, στάθηκαν λίγο ἀπέξω ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ Ἀντιφὲρ. Αὐτὸς δὲν κοιμόταν, δὲν ἦταν κἂν πλαγιασμένος. Τὸν ἄκουσαν νὰ σουλατσάρῃ μὲ βήματα γοργὰ καὶ νὰ μιλᾷ μονάχος του δυνατά. Κάθε τόσο ἐπρόφερε τὴ λέξη «ἑκατομμύρια»...

—Ἂν δὲν τοῦ στρίψῃ ἀπόψε, θὰ εἶναι θάμμα! ψιθύρισε ὁ Ζίλδας.

Κι' οἱ δυὸ φίλοι χωρίσθηκαν ἀνήσυχοι γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Τὴν ἑπομένην ὁ Ζίλδας κι' ὁ Ζυχὲλ ξύπνησαν πρωΐ. Κατὰ τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχε ὁ νεαρὸς πλοίαρχος, τὸ ἀτμόπλοιο ποὺ τοὺς εἶχε φέρει στὴ Γκουλέττα, ἔφευγε γιὰ τὴ Μασσαλία τὸ ἴδιο βράδυ. Τί καλὰ ἂν ὁ καπετὰν-Ἀντιφέρ, μετὰ τὴν ἄρνηση τοῦ Ζαμπουκό, πειθόταν πῶς δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτα κι' ἀποφάσιζε νὰ γυρίσῃ ἀμέσως στὴ Γαλλία!

Πῆγαν ὥς τὴν κάμαρά του καὶ τοῦ χτύπησαν τὴν πόρτα.

Καμμιὰ ἀπάντηση.

Τοῦ ξαναχτύπησαν δυνατώτερα—ἡ ἴδια σιωπή.

Κοιμόταν ἄραγε ὁ Ἀντιφὲρ—καὶ στὸ βαθύ του ὕπνο δὲν ἄκουγε οὔτε κανονιά—ἢ στὴν τρέλλα του εἶχε βγεῖ ἔξω γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν Ζαμπουκό;

Σὲ μιὰ στιγμὴ βρέθηκαν κάτω στὸ θυρωρεῖο.

—Ὁ καπετὰν-Ἀντιφέρ;

— Βγῆκε πολὺ πρωΐ, τοὺς ἀποκρίθηκε ὁ θυρωρός.

— Εἶπε ποῦ πάει;

— Δὲν εἶπε λέξη.

— Θὰ πῆγε πάλι σ' ἐκεῖνο τὸν κατεργάρη! φώναξε ὁ Ζυχὲλ τραβώντας τὸ Ζίλδα ἔξω στὴν πλατεῖα.

— Μήπως πάει νὰ τοῦ πῇ πῶς... δέχεται τὴν πρότασή του; ἔκαμε ὁ Ζίλδας μὲ τρόμο.

—Ἀ, ὄχι, ἀδύνατο!

— Τότε λοιπόν;..

— Ξέρω κι' ἐγώ; Νὰ ἰδοῦμε...

Ἐκάθησαν σ' ἕνα καφενεῖο τῆς πλατείας, ἀντικρὺ στὸ ξενοδοχεῖο τους, νὰ περιμένουν τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ καπετὰν-Ἀντιφέρ.

Πραγματικῶς, ἀφοῦ σκέφθηκε καλὰ ὅλη τὴ νύχτα, ὁ συγκληρονόμος τοῦ Ζαμπουκὸ ξαναπῆγε πρωΐ-πρωΐ νὰ τὸν βρῇ στὴν Τράπεζά του. Κι' ἐπειδὴ κι' ὁ τραπεζίτης συνήθιζε νὰ ξυπνᾷ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, μπαίνοντας ὁ Ἀντιφὲρ τὸν βρῆκε κιόλας καθισμένο μπροστὰ στὸ γραφεῖο του.

— Καλημέρα σας! τοῦ εἶπε, σάχνοντας στὴ μύτη του τὰ γυαλιά του γιὰ νὰ ἰδῇ τὰ μοῦτρα τοῦ ἐπισκέπτη του καλύτερα...

— Αὐτὸς εἶναι ὁ τελευταῖος σας λόγος; τὸν ρώτησε ὁ Ἀντιφέρ, γιὰ νὰ μποῦν ἀμέσως στὸ θέμα.

— Αὐτός, κύριέ μου!

—Ἀρνεῖσθε δηλαδὴ νὰ μοῦ δώσετε τὸ γράμμα τοῦ Καμύλκ-πασᾶ, ἂν δὲν δεχθῶ νὰ πάρω τὴν ἀδελφή σας;

—Ἀρνοῦμαι.

— Τότε... τὴν παίρνω!

— Τὸ ἤξερα καλά! Νόφη μὲ προῖκα πενήντα ἑκατομμύρια. Μὰ κι' ὁ γιὸς τοῦ Ρότσχιλδ θὰ ἔπαιρνε τρέχοντας τὴ δεσποινίδα Ταλισμὰ Ζαμπουκό!

— Σύμφωνος!

—Ἐλᾶτε λοιπόν, γαμπρέ μου!

Κι' ὁ τραπεζίτης σηκώθηκε, δείχνοντας τὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἐπάνω πάτωμα.

— Μὰ εἶν' ἐδῶ; φώναξε μὲ τρόμο ὁ Ἀντιφέρ.

—Ὄχι, ὄχι! ἀποκρίθηκε ὁ τραπεζίτης. Δὲν σᾶς εἶπα πῶς ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας βρίσκεται στὴ Μάλτα;

— Τί θὰ κάμουμε λοιπὸν ἀπάνω; ρώτησε ὁ Ἀντιφὲρ μὲ ἀνακούφιση.

— Θὰ τῆς τηλεγραφήσουμε.

— Γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλουμε τὴν εἴδηση;

— Καὶ νὰ ζητήσουμε τὴ συγκατάθεσή της.

— Τηλεγραφῆστε της ὅ,τι θέλετε, κύριε Ζαμπουκό. Σᾶς προειδοποιῶ ὅμως πῶς δὲν θὰ περιμένω τὴν... τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου στὴν Τύνιδα.

— Γιατί;

— Γιατὶ καὶ σεῖς κι' ἐγὼ δὲν ἔχουμε νὰ χάνουμε καιρό. Τὸ πιὸ βιαστικὸ εἶναι νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὸ νησάκι μόλις μάθουμε τὴ θέσῃ του.

— Μά, γαμπρέ μου... ὀχτὼ μέρες νωρίτερα, ὀχτὼ μέρες ἀργότερα, τί σημαίνει;

— Σημαίνει καὶ πολύ! Πιστεύω νἀνυπομονῆτε ὅσο τουλάχιστο κι' ἐγώ, γιὰ νὰ πάρετε, δηλαδὴ νὰ πάρουμε, τὰ ἑκατομμύρια...

Ὁ Ζαμπουκὸ σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἀποκρίθηκε.

—Ἔστω. Θὰ φέρω ἐδῶ τὴν ἀδερφή μου ὅταν θὰ γυρίσουμε. Πρέπει ὅμως νὰ μάθῃ ἀπὸ τώρα τὴν εὐτυχία ποὺ τὴν περιμένει.

—Ἄς τὴ μάθῃ! ἔκαμε ὁ Ἀντιφέρ.

— Ναί... Πρωτύτερα ὅμως πρέπει νὰ κάμουμε ἕνα συμφωνητικό.

— Συντάξετέ το καὶ τὸ ὑπογράφω.

— Καὶ μὲ ποινικὴ ρήτρα...

— Πόση;

—Ἄς βάλουμε τὰ πενήντα ἑκατομμύρια ποὺ πέφτουν στὸ μερτικό σας. Ἂν ἀθετήσετε τὸ λόγο σας, θὰ εἶναι τῆς ἀδερφῆς μου.

— Σύμφωνοι, τελειώνετε! εἶπε στενάζοντας ὁ καπετὰν-Ἀντιφέρ

Ὁ κακόμοιρος ἐγκαρτερεῖσε, ἀποφασισμένος νὰ νυμφευθῇ τὴ δεσποινίδα Ταλισμά, ἀφοῦ εἶδε κι' ἀπείδε πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν... εὐτυχία.

Ὁ τραπεζίτης πῆρε μιὰ κόλλα χαρτὶ καί, μὲ τὸ χοντρό του γράφιμο, διατύπωσε προσεκτικά, ζυγίζοντας κάθε λέξη, τοὺς ὅρους τοῦ συμφωνητικοῦ. Ὁ κυριώτερος ἦταν πῶς ἂν ὁ Πέτρος-Σερβὰν-Μαλὸ καπετὰν-Ἀντιφὲρ ἤθελε ἀρνηθῇ νὰ νυμφευθῇ τὴ δ. Ταλισμὰ Ζαμπουκὸ δεκαπέντε ἡμέρες μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ θησαυροῦ, τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὴν κληρονομιὰ θὰ τὸ ἔπαιρνε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του ὡς ἀποζημίωση.

Ὁ «συμβαλλόμενος» ἔβαλε ἀπὸ κάτω τὴν ὑπογραφή του μ' ἕνα σωρὸ τζίφρες θυμοῦ, κι' ὁ τραπεζίτης φύλαξε τὸ χαρτὶ στὴν κάσσα του.

Ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ-μέσα ἕν' ἄλλο, παλιό, κιτρινισμένο... Ἦταν τὸ γράμμα τοῦ Καμύλκ-πασᾶ, σταλμένο ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια. Συγχρόνως ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του κι' ἄλλο χαρτί, ὄχι λιγώτερο κιτρινισμένο. Ἦταν τὸ ἔγγραφο ποὺ εἶχε βρεῖ στὸ νησάκι Νο 1.

Καὶ νά, οἱ δυὸ συγκληρονόμοι, σὰν δυὸ μονομάχοι, ἕτοιμοι νὰ διασταυρώσουν τὰ σπαθιά, ἁπλώνουν τώρα τὰ χέρια τους, μὲ νευρικά, τρεμουλιαστὰ δάχτυλα, κρατοῦν ἀπὸ ἕνα χαρτί... Τὰ χαρτιὰ μιὰ στιγμὴ διασταυρώνουνται. Ὁ Ἀντιφὲρ παίρνει τὸ ἕνα, ὁ Ζαμπουκὸ τὸ ἄλλο. Τί μεγάλη στιγμή!

—Ὁρίστε!

—Ὁρίστε!

Ἡ ἀνταλλαγὴ ἔγινε. Κι' ἦταν καιρός. Γιατὶ οἱ καρδιὲς τῶν δυὸ αὐτῶν ἀνθρώπων χτυποῦσαν τόσο δυνατά, ποὺ ἦταν φόβος νὰ σπάσουν...

Τὸ μῆκος ποὺ ἔγραφε τὸ χαρτὶ τοῦ καπετὰν-Ἀντιφὲρ ἦταν: ***7ο 23, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ μεσημβρινοῦ τῶν Παρισίων.***

Τὸ πλάτος ποὺ ἔγραφε τὸ χαρτὶ τοῦ Ζαμπουκὸ ἦταν: ***3ο 17' νότιον.***

Στὸ σημεῖο ποὺ διασταυρώνουνταν αὐτοὶ οἱ δυὸ κύκλοι βρισκόταν τὸ νησάκι Νο 2. Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ κατάξουν στὸ χάρτη.

— Θὰ ἔχετε βέβαια κανέναν Ἄτλαντα, εἶπε ὁ τραπεζίτης.

—Ἔχω ἕναν Ἄτλαντα κι' ἕναν ἀνιψιό, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντιφέρ.

—Ἀνψιό;

— Μάλιστα· εἶναι πλοίαρχος πρώτης τάξεως· αὐτὸς θὰ κάμῃ τὸ λογαριασμό.

— Καὶ ποῦ εἶναι;

— Στὸ Ξενοδοχεῖο τῆς Γαλλίας.

— Πᾶμε, γαμπρέ μου!

— Πᾶμε!

Ὁ τραπεζίτης φόρεσε ἕνα παλιὸ πλατύγυρο καπέλλο καὶ ξεκίνησε μὲ τὸ «γαμπρό» του γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο. Παιρνώντας ἀπὸ τὸ τηλεγραφεῖο, ποὺ ἦταν στὴν ἴδια πλατεῖα, ὁ Ζαμπουκὸ μπῆκε νὰ δώσῃ ἕνα τηλεγράφημα. Ὁ Ἀντιφὲρ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀντίρρηση. Κι' ἀφοῦ δόθηκε τὸ τηλεγράφημα γιὰ τὴ δ. Ταλισμά, στὴ Μάλτα, οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο. Τοὺς εἶδαν ἀπὸ τὸ καφενεῖο ὅπου κάθουνταν ὁ Ζυχὲλ κι' ὁ Ζίλδας κι' ἔτρεξαν νὰ τοὺς προϋπαντήσουν.

Τὸ πρῶτο κίνημα τοῦ Ἀντιφέρ, καθὼς τοὺς εἶδε, ἦταν νἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπο σὰ νὰ τοὺς ντρεπόταν. Κατανίκησε ὅμως αὐτὴ τὴν ἀδυναμία καὶ μ' ἐπιβλητική φωνὴ τοὺς παρουσίασε τὸ σύντροφό του:

—Ὁ τραπεζίτης κύριος Ζαμπουκό!

Ὁ τραπεζίτης ἔρριξε στοὺς συντρόφους τοῦ «γαμπροῦ» του μιὰ ματιὰ ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ συμπαθητικό. Καὶ γυρίζοντας σ' αὐτόν, ὁ Ἀντιφὲρ πρόσθεσε:

—Ὁ ἀνψιός μου Ζυχὲλ... ὁ φίλος μου Ζίλδας Τρεγκομαίν.

Σ' ἕνα του νεῦμα, ξεκίνησαν ὅλοι γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο, ἀπέφυγαν προσπερνώντας τὸν Μπὲν-Ὀμὰρ καὶ τὸν Ναζίμ, ἀνέβηκαν τὴ σκάλα, μπῆκαν στὴν κάμαρα τοῦ Ἀντιφὲρ κι' ἔκλεισαν παταγωδῶς τὴν πόρτα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(Ἴδε ἔκθεση στὴ σελ. 406).

«Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Μπόμπ ἔβλεπε ἀπὸ τὰ κλειστὰ τζάμια τὴ Δανάη καὶ τὴ Σπίθα νὰ φεύγουν γιὰ τὴν ἐξοχὴ ἢ νὰ γυρίζουν τόσο χαρούμενες, ἔζήλευε φοβερά».

ΔΕΙΛΙΝΟ (Πρῶτον Βραβεῖον)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ὡραῖο τὸ καλοκαίρι, σ' ὅλα του ὡραῖο.

Ὡραῖος ὁ ἥλιος ποὺ σὲ ξεροψήνει, κ' ἡ καυτὴ ἄσφαλτο καὶ τὰ ψαθάκια κι' οἱ καπελίνες κι' οἱ καταβρεχτῆρες ποὺ σὲ πιτσιλίζουν καὶ τά... παγωτά.

Ὁ μανάβης ποὺ φωνάζει τὸ βύσσινο καὶ τὰ φροῦτα, κι' ὁ ἄλλος μὲ τὰ κολοκυθάκια καὶ τὶς μπάμιες κι' ἀκόμα κι' οἱ ντομάτες καὶ τὰ δροσερὰ ἀγγουράκια κι' οἱ περπατοῦλουδες στοὺς δρόμους, ὅλα ὡραῖα, θαυμάσια.

Ὡραῖο τὸ νερὸ τῆς παγονιέρας καὶ τἄλλο τῆς βρύσης ποὺ ζεματάει. Κι' ὁ θόρυβος τῆς κίνησης μέσ' στὴ ζέστη, ὡραῖος κι' αὐτός.

Ὡραῖος ὁ χοντρὸς κύριος ποὺ ἱδρώνει καὶ ξαναϊδρώνει παρ' ὅλο ποὺβγαλε τὸ σακκάκι του, κι' ἡ δεσποινὶς ποὺ ἄδικα ζητᾶει νὰ δροσιστῇ μ' ἕνα Ε. Β Γ. Α...

Ὡραία κι' ἡ ἡλικιωμένη κυρία ποὺ γυρίζει ἀπ' τὰ ζεστὰ μπάνια καὶ διπλώθηκε στὰ ροῦχα της μὴν κρυώσει, ὡραῖα τὰ μικρούλια ποὺ κολυμποῦνε στὶς δεξαμενές, κι' αὐτὰ ποὺγιναν σοκολατιὰ ἀπ' τὸν ἥλιο, καὶ τἄλλα ποὺ εἶναι ἀκόμη ἄσπρα-ἄσπρα.

Ὡραῖα, ὅλα ὡραῖα τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ἀπ' ὅλα ὡραιότερο τὸ καθησιὸ ποὖρχεται μὲ τὸ πάψιμο τοῦ σχολείου.

Σίγκφριντ [Β]

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Ἕνα κυριακάτικο δροσερὸ πρωϊνό, πήγαμε καμμιὰ πενηνταριὰ παιδιὰ νὰ περάσουμε τὴ μισή μας μέρα στὸ Φάληρο. Ποιὸς νἄξερε ὅμως τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ μᾶς περίμεναν ὅταν θὰ φθάναμε κεῖ. Ὅταν κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ τράμ, ἡ ζέστη δὲν εἶχε πλακώσει ἀκόμα, κι' ἔτσι μπορούσαμε νὰ περπατοῦμε στὴν ἀκροθαλασσιὰ μέσα στὸν ἥλιο.

Πλησιάζοντας στὴν ἐξέδρα, μᾶς ρώτησε κάποιος ἀξιωματικός :

—Ἤρθατε νὰ δῆτε τὸ Βασιλιά ;

Ἐμεῖς ἀπορήσαμε στὴν ἐρώτηση αὐτή, γιατὶ δὲν ξεύραμε ὅτι θὰ γύριζε ἀπὸ τὸ ταξίδι του κεῖνο τὸ πρωϊ. Κι' ὅταν μᾶς εἶπε ὅτι σὲ μιὰ ὥρα θἄναι ἐδῶ, ἡ χαρά μας δὲν περιγραφεται. Πόση μεγάλη ἐπιθυμία εἴχαμε ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ τὸν δοῦμε! κι' ἔτσι ἀπρόοπτα τὴ μέρα αὐτὴ θὰ ἐκπληρονόταν ὁ πόθος μας.

Σταθήκαμε στὴ ἐξέδρα, ἡ ζέστη ἄρχισε νὰ γίνεται ἀνυπόφορη, ἡ σκέψη ὅμως ὅτι σὲ λίγο θὰ βλέπαμε τὸν Βασιλιά, μᾶς ἐνθουσίαζε καὶ δὲν μᾶς πείραζε καὶ τόσο ὁ καφτερὸς ἥλιος.

Οἱ ἐπίσημοι κατέφθασαν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν· κόσμος δὲν ἦταν πολύς, κι' ἔτσι θὰ τὸν βλέπαμε ὡραῖα χωρὶς συνωστισμό.

Σὲ λίγη ὥρα, φάνηκε καμαρωτὸ στὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Φαλήρου καὶ τὸ πολεμικὸ ποὺ τὸν ἔφερνε, περιτριγυρισμένο ἀπὸ ψαρόβαρκες, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ μαζεύτηκαν γιὰ νὰ τὸν δοῦνε.

Ἐπιτέλους! ἦρθε ἡ στιγμὴ ποὺ τόσο περιμέναμε. Ὁ Βασιλιὰς μὲ τὴν ἀκολουθία του φάνηκε στὴν ἐξέδρα· ἕνας αὐθόρμητος ἐνθουσιασμὸς ξεχύθηκε παντοῦ καὶ ἀκράτητα χειροκροτήματα ἀντήχησαν, κάνοντας τὴν ἀρχὴ αὐτοὶ ποὺ κολυμποῦσαν καὶ εἶχαν κάνει παρέλαση μέσ' στὴ θάλασσα στὸ πέρασμά του.

Ἐμεῖς τὰ παιδιὰ πρώτη φορὰ τὸν βλέπαμε καὶ μιὰ ἀνείπωτη χαρὰ μᾶς πλημμύρισε ὅταν πέρασε ἀπὸ ἔμπρός μας καὶ μᾶς ἀντιχαιρέτησε. Ἀμέσως ὅμως τὸν χάσαμε. Μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του κι' ὁδηγώντας το μόνος του ἔφυγε.

Ἤταν σὰν ἕνα ὄνειρο, ποὺ θὰ τὸ θυμόμαστε ὅμως σ' ὅλη μας τὴ ζωή!..

Ροδία [Α]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

[Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1935, φυλλ. 34]

Σᾶς εἶχα ζητήσει μιὰ εἰκόνα ποὺ νὰ ταιριάζῃ στὸ περσινὸ διήγημα τῆς Κυρα-Μάρθας *«Τὰ σκυλιὰ τῆς Δανάης»* —νὰ διαλέξετε δηλαδὴ μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ διήγημα ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ εἰκόνα καὶ νὰ τὴν εἰκονογραφήσετε σεῖς.

Λίγοι ἔλαβαν μέρος στὸ Διαγωνισμό. Κι' ἀπ' αὐτοὺς, μόνο καμμιὰ δεκαριὰ εἶναι ἀξιοσημείωτοι.

Ἡ μικρούλα *Γκριτιαρογατίτσα* ἔκαμε μιὰ εἰκόνα γενικὴ καὶ διακοσμητική, σὰν ἐκείνες ποὺ βάζουν στὴν ἀρχὴ ἢ στὸ ἐξώφυλλο τῶν διηγημάτων: Μέσα σ' ἕνα κομψὸ πλαίσιο ζωγράφισε τὸ κεφάλι τῆς Δανάης καὶ, ὁλόγυρα, τὰ κεφάλια τῶν σκυλιῶν της. Πολὺ καλὰ καμωμένα ὅλα. Μόνο ποὺ δὲν εἶναι ἡ «σκηνὴ» ποὺ εἶχα ζητήσει.

Σκηνὴ καθαυτὸ δὲν ἐζωγράφισε οὔτε ἡ *Σπίθα*. Ἀρκετὰ καλὸ ὅμως τὸ σκίτσο τοῦ γέρο-Σοφοῦ, ποὺ διαβάζει στὸ σπίτι του, καθισμένος μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι, καὶ κοιτάζει πρὸς τὴν πόρτα, ἴσως γιατὶ ἀκούει τὸ χτύπημα τῆς μικρῆς του φίλης Δανάης.

Ὁ *Ταξιδιώτης* ζωγράφισε τὴ Δανάη στὴν ἐξοχή, μὲ ἕνα σκυλὶ ποὺ κάθεται κοντά της, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ μαζεύει βατόμουρα—ἢ φράουλες; δὲν θυμοῦμαι καλὰ—καὶ γεμίζει τὸ καλάθι της. Εἶναι πραγματικῶς μιὰ «σκηνὴ» ἀπὸ τὸ διήγημα (σελὶς 243, στίχ. 13) ἀλλὰ ὄχι πολὺ τεχνικὰ καμωμένη. Ἡ Δανάη προπάντων δὲν ἔχει τὴν «κίνηση» ποὺ πρέπει.

Τὸ *Πειραιωτάκι* διάλεξε μιὰ πολὺ ὡραία σκηνὴ γιὰ εἰκονογράφηση: Ἡ κυρία Μακαρόνα φεύγει μὲ τὸν Μπόμπ κι' ἡ Δανάη μὲ τὴ Σπίθα τοὺς βλέπουν ἀπὸ πέρα καὶ τοὺς ἀποχαιρετοῦν. Ἥλιος, δρόμος, φράχτης, δέντρα, θάμνοι —ὁλάκερο τοπίο. Δυστυχῶς, ἡ ἐκτέλεση ὑστερεῖ πολύ.

Ἡ *Ἀελλὼ* μᾶς παρουσιάζει τὴ Δανάη τὴ στιγμὴ ποὺ κάνει τὴν πρώτη της γνωριμία μὲ τὴ Σπίθα στὸ χτῆμα τοῦ κουμπάρου. Τὸ σκυλὶ πολὺ καλό· Ἂν ἦταν ἔτσι καὶ τὸ κορίτσι, ποὺ τὸ σῶμα του μοιάζει λίγο μὲ ξύλινο, ἡ εἰκόνα αὐτὴ θὰ ἔπαιρνε πρῶτο βραβεῖο. Γιατὶ ἡ γραμμή της εἶναι λεπτή, ἔχει ἀρκετὴ κίνηση, καὶ τὸ προσωπάκι τῆς Δανάης ὅμορφο καὶ μὲ κάποια ἔκφραση.

Ὁλάκερη σύνθεση τὸ σκίτσο τοῦ *Γαλιάθ*: Στὸ χτῆμα τοῦ κουμπάρου κι' αὐτό, τὴ στιγμὴ ποὺ πρωτοπαρουσιάζεται ἡ Σπίθα. Ἡ Δανάη εἶναι στὸ πλάϊ τοῦ μπαμπᾶ της κι' ἡ Σπίθα στὸ πλάϊ τοῦ κουμπάρου. Ἀρκετὰ καλὰ σχεδιασμένα ὅλα τὰ πρόσωπα, καθὼς καὶ τὸ ἐξοχικὸ τοπίο. Μόνο κάποια χάρη λείπει. Εἶναι κάπι βαρύ, ἄκομψο. Τέχνη ὅμως ἔχει.

Ἀπεναντίας, τὸ σκίτσο τῆς *Γκραῖτχεν* εἶναι κομψότατο, λεπτότατο: Ἡ Δανάη στὴν ἐξοχὴ μὲ τὴν Σπίθα, ποὺ «ἔχει τὴ μανία, ἁμα βλέπει κουνέλι, νὰ τὸ κυνηγᾷ». Καὶ πραγματικῶς, φαίνεται κι' ἕνα κουνέλι ποὺ τρέχει μκροστὰ φοβισμένο. Ἡ Σπίθα ὅμως δὲν τὸ κυνηγᾷ. Πηγαίνει ἥσυχα στὸ πλευρὸ τῆς κυρίας της. Δὲν ἔπρεπε νὰ τρέχῃ κι' ἡ Σπίθα κι' ἡ Δανάη ἀπὸ πίσω νὰ τὴ φωνάζῃ; Αὐτὸ περιμένει καθένας διαβάζοντας τὰ λόγια τῆς εἰκόνας. Κι' εἶναι μιὰ σπουδαία ἔλλειψη.

Ἂς ἰδοῦμε τώρα τὸ σκίτσο τοῦ *Δειλινοῦ*. Κανένα σπουδαῖο ἐλάττωμα δὲν βρίσκω. Παρουσιάζει τὴ Δανάη ποὺ βγαίνει περίπατο μὲ τὴ Σπίθα, ἐνῶ ὁ Μπόμπ τῆς κυρίας Μακαρόνα, περιοριζόμενος στὸ σπίτι, τοὺς βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ζηλεύει. Εἶναι ὡραῖο· ἔχει καὶ λεπτὴ γραμμή, καὶ καλὸ σχέδιο, καὶ—τὸ κυριώτερο—πολλὴ κίνηση. Μόνο τὸ ἀριστερὸ πόδι τῆς Δανάης μοῦ φαίνεται πὼς δὲν πατεῖ καλά· μὰ τὸ ἐλάττωμα εἶναι ἀσήμαντο. Κι' ἔπειτα καλύτερο σκίτσο δὲν ὑπάρχει. Ὅλα τἄλλα εἶναι ἀσήμαντα. Οὔτε θὰ τἀναφέρω.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, κεκαθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δειλινὸ* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γκραῖτχεν* [18Ε].—*Γολιὰθ* [16Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον, *Ἀελλώ, Πειραιωτάκι, Ταξιδιώτης*.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σπίθα* [12Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Γκριτιαρογατίτσα* [10Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 12 Αὐγούστου 1936

ΑΓΟ ἀκόμα Ἔκτακτοι Διαγωνισμοὶ θὰ προκηρυχθοῦν στὸ ἐρχόμενο. Ἔτσι γίνουνται ἕξῃ. Καὶ μὲ τὸ Ραδιοφωνικό, ἑπτά· καὶ μὲ τῶν Λύσεων—τακτικὸς αὐτός—ὀκτώ. Εἶπα νὰ σοῦ κάνετε τώρα κι' Ἀσκήσεις. Ὥστε ἀρκετὴ ἀσχολία θὰ ἔχετε καὶ γιὰ τὸ ἐπίλοιπο καλοκαίρι. Νὰ ξέρετε ὅμως, νὰ θυμᾶστε, πὼς καὶ τὰ καλοκαίρι θὰ τελειώσῃ καὶ πὼς ἡ τελευταία προθεσμία τῶν Ἐκτάκτων καὶ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ εἶναι ἡ *10 Ὀκτωβρίου*. Κοιτάξετε λοιπὸν νὰ μὴ λέτε «ἔχω καιρὸ» καὶ τὴ χάσετε χωρὶς νὰ τὴν καταλάβετε...

Πώ, πώ, τί γράμματα ποὺ μαζεύθηκαν πάλι! Βουνὸ ὁλάκερο ἔχω μπροστά μου. Ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλω πέρα μὲ ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις. Θὰ κάμω λοιπὸν σήμερα σύντομες, πολὺ σύντομες—ἂς ποῦμε τηλεγραφικές.

Ἔλαβα, *Λυσόχαρτο*, κι' εὐχαριστῶ. Δὲν ἤξερα πὼς ἔχασες τὸν καλό σου πατέρα. Τί μεγάλο δυστύχημα! Ὀλόψυχα συλλυπητήρια. Ὑπομονή.

Δὲν βρίσκω σκόπιμο, *Σαπουνόφρουσκα*, νἀνοίξω ἔρανο. Μὲ τὴ σημερινὴ «στενότητα» δὲν θἀπέφερε τίποτα. Τὸ ποίημα καὶ τὰ κομμάτι θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τους καὶ θὰ σοῦ πῶ. Εὐχαριστῶ ὡστόσο καὶ συγχαίρω.

Χαίρω, *Ὀρειβάτη*, ποὺ θὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνά. Ἔλαβα καὶ τὸ πρῶτο σου κομμάτι ποὺ θὰ τό διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. Χαιρετίσματα στὴ *Χωριάτισσα*.

Ἐρείκη, πῶς ἦταν αὐτό; Ὤ, οὔτε γιὰ τὸ χαρτὶ μὲ μέλει οὔτε γιὰ τὸ ἄσπρο μελάνι. Φτάνει ποὺ μοῦ ἔγραψες. Ἔλαβα καὶ τὸ δελτάριο, μ' αὐτὸ ἐντελῶς ἀδιάφορο!

Στῆ νέα μας γλῶσσα, *Λευκοπυργιώτη*, τὸ διαλυτικὸ μπαίνει μόνο ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο: *γαϊτάνι, βεϊκάλη, μαϊντανός*. Στὰ *Μουσῆς, πρωία, γάιδαρος* δὲν χρειάζεται, γιατὶ καὶ χωρὶς διαλυτικό, τὸ ἴδιο προφέρουνται.

Μικρὴ Βολιωτοπούλα, θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ νέου ψευδωνύμου. Δὲν θὰ μ' ἐκούραζες, ὄχι μόνο «δυὸ λέξεις», ἀλλὰ καὶ πολλὲς ἂν ἐπρόσθετες. Εἶναι τόσο οὐσιῶτερο τὸ γράμμα σου!

Τί ὡραῖα μοῦ περιγράφεις, *Γελασίνα*, τὴν ἐπίσκεψή τῆς *Τ. Ν.*! Ἡ γνωριμιά της, ὑποθέτω, θὰ σὲ δρόσισε μέσα σ' ἐκείνη τὴ ζέστη, ὅπως καὶ μένα τώρα τὸ γράμμα σου. Συμμορφώθηκα.

Δὲν ξέρω καλά, *Κυρίαρχε τοῦ Σύμπαντος*, ἄκουσα ὅμως πὼς ὁ Σταθμὸς τοῦ Μπάρι δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπιχορήγηση ἀπὸ ἐδῶ γιὰ τὶς ἑλληνικὲς ἐκπομπές. Τὶς κάνει «ἐξ ἰδίας ἀγαθῆς πρωτοβουλίας». Γιὰ τὸ κομμάτι σου, μὲ τὴ σειρά του.

Δὲν πειράζει, *Μπουμπουλίνα*. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση. Φυλλάδιο καὶ τετράδια σοῦ ἔστειλα τότε καὶ πιστεύω νὰ τὰ ἔλαβες. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Σὲ συγχαίρω, *Πολυλογοῦ*, γιὰ τὸ λαμπρὸ βαθμό. Συγχαίρω καὶ τὴν *Ἀρσακειάδα Νο 12* γιὰ τὸ βραβεῖο καὶ παραστικά της. Πολὺ χάρηκα ποὺ τὰ βραβεῖα τοῦ Ἀρσακείου τὰ πῆραν ὅλο Διαπλασοπούλες!

Ὑποθέτω, *Διπρόσωπη*, πὼς θὰ εἶδες ἀπάντησή μου κατόπι. Ὡστόσο καλὰ ἔκαμες ποὺ μοῦ ξαναγράψες καὶ μοῦ ἔστειλες κι' ἄλλο διήγημα ποὺ θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. Γιὰ τὰ καλὰ λόγια σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Γεώργιε Ν. Βασιλάκε, σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὰ δυὸ ξεσπαθώματα. Ἔστειλα τὰ φυλλάδια στοὺς δυὸ νέους μου φίλους. Ἐλπίζω τώρα νὰ μὴν ἀφήσῃς νὰ περάσουν πάλι... δυὸ χρόνια γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς.

Ἀ, εἶναι πολὺ ὡραία ἡ ζωή, ποὺ κάνεις τώρα, *Πάν*, στὴν ἥσυχη ἐξοχή σου. Καλὰ λὲς πὼς «ἐξυφώθηκες σὲ ἀγρότη», γιατὶ πραγματικῶς ἡ ζωὴ κοντὰ στὴ φύση εἶναι μιὰ ἐξύψωση. Καὶ τί ὄμορφο τὸ γράμμα σου! Καὶ τί καλοὶ οἱ βαθμοί σου! Μπράβο!—Ἐπηρεστήκες ἀπὸ τὰ κεντήματα τῶν μελισσῶν;

Ἀτρόμητε Διαπλασόπαι, ἂν σοῦ ἀπάντησα κάποτε μὲ τὸνομά σου, θὰ πῇ πὼς δὲν εἶχες σημειώσει ψευδώνυμο στὸ γράμμα σου ἐκεῖνο. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Στὸ Ἑλληνικὸ ἔχω ἐσένα κι' ἄλλους πέντε μόνο

Χαίρω πολύ, *Λεῖλά*, γιὰ τὴ γνωριμία. Σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμο καὶ σοῦ ἔστειλα τὸν Ὀδηγό. Γράφε μου. Ἔ, βέβαια, ὅσο περισσότερο θὰ γνωριζόμαστε, τόσο θὰ μεγαλώνῃ ἡ πολὺ εὐχαριστη «παλυλογία» σου...

Καθόλου «ἀνοησίες», *Ἀγνὴ Καρδιά*. Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς αὐτὴ ἡ πεταλούδα ἔκαμε ὅλ' αὐτὰ ποὺ φαντάσθηκες... Ὁ βαθμός σου πολὺ ἱκανοποιητικὸς γιὰ πρῶτο χρόνο ποὺ κάνεις σὲ δημόσιο Γυμνάσιο.

Μὲ χαρά, *Πτῆνε Θώμη*, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες ποὺ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. Εὐτυχῶς, εὐχαριστες καὶ ὠφέλιμες ἀσχολίες σὲ εἶχαν ἀπομακρύνει. Ἐλπίζω τώρα νὰ ξαναγυρίσῃς ὁριστικά. Σοῦ ἔστειλα καὶ λυσόχαρτο.

Οὐρανὲ Πολύφωνε, θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου. Χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία σου, κι' ἤταν καιρὸς ἀφοῦ εἶσαι συνδρομητὴς δυὸ χρόνια. Τὸ καλογραμμένο κι' εὐανάγνωστο γράμμα σου πολὺ μ' εὐχαρίστησε. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ἀγριοκάτσικο, παιδί μου, δὲν ξέρεις ἀκόμα τοὺς κανονισμούς. Κάθε τι ποὺ μοῦ στέλνεις, πρέπει νὰ μοῦ τὸ γράψῃς χωριστά, ὄχι στὸ ἴδιο χαρτὶ μὲ τὸ γράμμα. Καὶ τὸ διήγημα λοιπὸν θὰ μοῦ ἔχαναστείλῃς, καὶ τὶς Ἀσκήσεις.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου, *Ἀγριοκόριτσο*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα. Σοῦ ἔστειλα καὶ 9 τετράδια. Καὶ τώρα ἐμπρός!

Μουσηγέτη Ἀπόλλων, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ μεγάλο κι' ἐνδιαφέρον αὐτὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες. Δὲν σᾶς εἶπα πὼς ἡ «Χιονία» στὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα» ἦταν γιὰ μεγάλους; Πολλὰ ἀπ' ὅσα λέει ἐκεῖ ὁ κ. Σ. δὲν μποροῦτε σεῖς νὰ τὰ καταλάβατε.

Ἀττικὸν Ἄλας, Ζουζού, Εὔθυμε, Κυκλαμιά, Τρισεύγενη, Κουκαράτσα, Ἀφρόεσσα, Ἄσπρε Κρῖνε, Κεραμίδιε Γάτε, Κυματοθραύστη, Μενεξέ, Λησμονημένη Ἐλπίς, Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, Βασίλειε Βουλγαροκτόνε καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας γράμματα διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαριστηση ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπο νὰ σᾶς ἀπαντήσω οὔτε... τηλεγραφικῶς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κεφαλλωνιτόπουλο, ἀ. (ΙΧ). Ροδοδάφνη, κ. (ΑΦ). Κίρρινος Ἀετός, ἀ (ΘΜ). Κυλοσσιαῖος Νάνος, ἀ. (ΓΔ). Κυρία τοῦ Ντάνιγκ, κ. (ΑΜ). Ἀεικίνητον, ἀ. (ΨΩ). Εὔθυμος Τραγουδιστής, ἀ. (ΔΑ). Οὐδείγκτον, κ. (. . ;). Κλασματικὴ Μονάς, κ. (; ;). Βλάσης Ἀειθαλής, ἀ. (ΙΣ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀτλαντίς, κ. Πρίγκιψ Σερνίν, ἀ. Ἐρείκη, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της *Κυρίαν τοῦ Ντάνσιγκ* (χαίρω πολὺ· σοῦ τὸ ἐνέκρινα· χαιρετισματα στὶς παλιές μου φίλες· γράφε μου· ἔστειλα·) *Κολοσσιαῖον Νάνον* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολύ· ἔστειλα·) *Ροδοδάφνην* (αὐτὸ τὸ ἐσημείωσα καὶ στὶς λύσεις σου· τώρα θὰ τὸ σημειώνῃς ἐσύ·) *Χιωτοπούλαν* (ἔλαβα·) *Πήγασον* (εἶδα τί ὡραῖα ποὺ περνᾶς ἐκεῖ· μὴ μὲ ξεχνᾷς καὶ μένα· ὁ βαθμός σου πολὺ καλός· καὶ τὶς δικές μου εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου·) *Εὔθυμον Σημαιοφόρον* (ἀφοῦ θέλῃς νἀλλάξῃς ψευδώνυμο, διάλεξε κανένα θηλυκὸ ἢ οὐδέτερο· τὰ κορίτσια δὲν πρέπει νἄχουν ἀρσενικά·) *Πειρακτήριο* (ἔται στέλνουν τὶς λύσεις; διάβασε τὸν Ὀδηγό·) *Χαμαιλέοντα* (εὐχαριστῶ, πολὺ καλή, ἴσως κάποτε τὴ δημοσιεύσω·) *Ἄστρον Κόραναν* (ἔλαβα τὶς Ἀσκήσεις·) *Πτέτεκτιβ-Φάντασμα* (ἔστειλα 5 τετράδια·) *Ἄσμους* (θὰ σοῦ ἀρέσῃ τό ἴδιο κι' αὐτό ποὺ ἄρχισα νὰ δημοσιεύω τώρα·) *Πίστις-Πατρίς* (μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸν τροποποίησα· τόσο λίγοι πρόφταιναν κάθε φορὰ τὴν προθεσμία!) *Ἄριστον* (ἔστειλα 5 τετράδια·) *Ἔλγα* (αὐτὸ μοῦ φάνηκε καλύτερο· χαίρω πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά) *Μαυρομαλλοῦσαν* (ἔλαβα καὶ τὰ δυὸ γραμματάκια μὲ ὅλα ὅσα τὰ συνώδευαν· λυσόχαρτο ἔστειλα·) *Κεφαλλωνιτόπουλο* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, ἐνέκρινα· Ὀδηγὸ καὶ φυλλάδιο ἔστειλα·) *Λύραν τοῦ Ἀρίωνος* (περάστικά·) *Ἀνατέλλοντα Ἥλιον* (ἔλαβα·) *Σίριεῦ* (ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου ὅρ. 4·) *Δόνιφαν, Γελαστὸν Ὑπολοχαγόν, Ἀεικίνητον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Αὐγούστου* θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου

427. Δεξίγριφος

Τί φωνάζουν τὰ παιδιὰ
Ὅταν παίζουνε κρυφτό;
Ἑνωσέ τα μὲ κλαδιὰ
Ποὺ ἐδοξάσαν τὸ Χριστό,
Καὶ νυκτόβιο πτηνὸ
Κάνεις ἄσχημο, βραχνό.

Δόνιφαν

428. Διπλοῦς Συλλαβόγριφος

Ρῆμα—τρίτο πρόσωπο—
Ἄρθρου γενικῆ
Κι' ἕνα νι, τὸ ὄνομα
Τὸ δημῶδες κάνουν
Πόλης, ποὺ τὸ ἄλλο της
Δυὸ ἀπ' τὴ μουσική
Φθόγγοι κι' ἐπιφώνημα,
Γιὰ νὰ γίνῃ, φτάνουν.

Μπαρτελάῦ

429. Στοιχειόγριφος

Ἀπαρτίζει κάθε «σῶμα»
—Ζῶο, ἄνθρωπο, ἑταιρεία—
Μ' ἂν τοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Ἀπροσδόκητα προβάλλει
Ὑγρὸς τόπος ποὺ προσβάλλει
Τῶν γειτόνων τὴν ὑγεία

Πρίγκιψ Σερνίν

430. Αἴνιγμα

Ὁποιος τὸ λύσῃ 'ναι σοφός,
Ἂν κι' εἶναι καθαρὸ σὰ φῶς:
Πῶς μ' ἕνα γράμμα μοναχὸ
Καὶ κολλητά του ἓν' ἄλλο
—Ἴδιο, μ' ἀνάποδα αὐτὸ—
Θὰ γράψῃς ἕνα... ὁκτὼ μεγάλο;

Ξανθομαλλοῦσα

431. *Οἰκίσκος*

```
        A
       * *
      *   *
     *     *
    *       *
   *         *
  * *       * *
 *   * * *   *
 *   *   *   *
 *   *   *   *
* * * * * * * *
```

Πλαγίως, εἰς τὴν στέγην: πόλις τῆς Ἰταλίας καὶ μαῦρον ὀρυκτόν. Ὁριζοντίως κάτω: ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Καθέτως, ἀριστερὰ ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ δεξιὰ πολύτιμος λίθος, Εἰς τὴν θύραν: ἄνω, καύσιμον φωτιστικόν, ἀριστερὰ ἀρχαία βασίλισσα, καὶ δεξιὰ μέγας ἄγγλος μυθιστοριογράφος.

Εὐάγγελος Δ. Δημητριάδης

432. *Κρυπτογραφικὸν*

1 2 3 4 1 5 6 1 7 7 8 7	=Ἀρχαία πόλις
2 1 5 8 7	=Πτηνὸν
3 1 6 8 7	=Ἀρχαῖος θεὸς
4 8 6 3 4 2 8 7	=Ζῶον
5 1 6 3 7	=Μόριον
6 1 5 4 3 7 7 8 7	=Ἄνθος
7 3 4 3 6 8 7	=Νῆσος
8 5 6 3 7	=Πτηνόν,

Σεληνιάτικος Ὀρίζων

433-437. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ *προσθήκῃ* ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

οἱ, ὕψος, ρυιά, Πάρις, Αἶμος.

Ἄνθος Ἀνεμώνης

438. *Ἐλλιποσύμφωνον ἐξ Ἀκροστιχίδος.*

Τὰ *δεύτερα* γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἐλλιποσύμφωνον τύπου:

* * - * * - * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Μέρος τοῦ ἀρχαίου ναοῦ· 2, Ὅπλον ζώων καὶ μουσικὸν ὄργανον· 3, Ποτόν· μεθυστικόν· 4, Αὐτοκράτωρ ὀκληρός· 5, Μέγα κράτος τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς· 6, Τόπος μὲ φυτὰ καὶ ἄνθη.

Ἀγγουρολογιάτατος

439. *Γρῖφος*

```
      αρ
      αρ      τε
αρ          τε      τε
      ε
            βιν
αρ      αρ      τε      τε
      αρ            τε
```

Κεραμίδιες Γάτος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 22

250. Βουδαπέστη (Βούδδα, πές, τή). —251. Φάλυρις (φᾶ, λᾶ, ρίς).—252. Ἰσοκράτης-Σωκράτης.—253. Ἡ ἀράχνη. —254.

```
Σ   Α   Α
Ε   Λ   Ι
  Ν Φ Ν
Γ Υ Θ Ε Ι Ο Ν
  Μ Ι Κ
  Ρ   Ο   Α
Α   Σ   Σ
```

255. ΜΕΝΕΛΑΟΣ (Ἔμμα, Νεμέα, λαός, ἄμμος, ὁμαλός, Σάμος).—256. 260. Διὰ τοῦ Ν: *πάνος, σκούνα, κανόνι, χάος, Μαρίνα.*—261. ΚΑΡΑΚΑΞΑ (τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Κ: Κάρυον, ΆΚτιον, ΡαΚή, ΆκαΚία, ΚαναΚάρης, ΆμβραΚία, ΞυνόπιΚρος, ΆνατολιΚός). — 262. Θεέ μου, ἵνα τί μὲ ἐγκατέλειπες;—263. *Μὲ πένα καὶ μελάνι θὰ μὲ γράψῃς* (μὲ πε να, καὶ μὲ λα νῖ, θα μὲ γρ, αψ εἶς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 8, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰς διπλᾶς. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΣ'—558]

Ρόζα-Λίνα, πῶς πᾶνε οἱ γαϊδουροεκστρατεῖες; Προσδεύουνε; *Ζαπτιές*

[ΑΣ'—559]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ.Μυστικά. Διαπλασόπουλα-ες ἄνω 15 ἐτῶν, ἰδίως Χωρὶς Φτερά (τί κάνει *Βρασίδας*) Γελαστὲ Ὑπολοχαγέ, Ροζελάντια, Εὐτυχία, Παπουτσωμένε Γάτε, γράψτε: *Βλάσην Ἀειθαλήν*, Ἀγυιάν.

[ΑΣ'—560]

Λεπτὴ Καρδούλα, ἐξαδελφούλα μου, τὸ ψευδώνυμο ἀσφαλῶς θὰ στεῖλε ἡ Λένα. Τὸ καλοκαίρι στὴ Γλυφάδα. Οἱ τρέλλες ἐμετριάσθησαν...

Ντέτεκτιβ «Χ»

[ΑΣ'—561]

Γιὲ τοῦ Ἴσκιου, τώρα τὸ πάτυχες. Τὰ συγχαρητήριά μου. Μήπως εἶσαι προνομιοῦχος ἐκ γενετῆς; *Ντέτεκτιβ «Χ»*

[ΑΣ'—562]

Ὅσα Διαπλασόπουλα-ες θέλουν νὰ ἀλ/φήσουμε ἄς στείλουν στὴ Δ/σι: Melle Rita Alyanaki, Mesrutiet No 11, Vesil—Köy, Istanbul (Turquie) διὰ: *Ἰνδιάνα*

[ΑΣ'—563]

Ρόζα Λίνα, ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ. Πολὺ λυπηθήκαμε ὅταν τὸ μάθαμε.

Ἰνδιάνα, Ζαπτιές

[ΑΣ'—564]

ΦΟΙΒΗ, στὴ γιορτούλα σου ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ.

ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥΛΑ

[ΑΣ'—565]

Ἀττικὰν Ἄλας, Ζουζοῦ, ὁ κύκλος μας σᾶς πῆρε στὸ... μεζέ.

Πούκ

[ΑΣ'—566]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση, Διαπλασόπουλα-ες, σᾶς χαιρετῶ. Ἄθω, ἀλληλογραφοῦμε; Γράφε: Κον Ἡλίαν Παπαλεωνίδαν, Πύργον, διὰ: *Λεϊλὰ*

[ΑΣ'—567]

«Τρελλοπαρέα», Παραιτοῦμαι. Ἐανθὴ Ἑλληνοπούλα, πέρασες ἢ ὄχι ἀκόμα; Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: Βραδεύω Λάτριδα τοῦ Βουνοῦ. Λοιποὺς Ὑπερευχαριστῶ. *Κίτρινη Ἀράχνη*

[ΑΣ'—568]

Ντέτεκτιβ Χ, ὡραία ἡ καρπουζόφλουδα τοῦ... Γεώργου; Κόλησε σπουδαῖα ἔ; *Ἀτρόμητος Διαπλασόπαις*

[ΑΣ'—569]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Ἰδιαιτέρως μὲ τοὺς: Ἀνδριωτάκι, Γαληνεμένη, Γελασίνας Δούλην Δωδεκάνησον, Κλέφτην τοῦ 21, Λευκοπυργιώτην, Μερσεντές, Ξενιτεμένην, Ροζελάντια, Στέφανον Ἀμάραντον. Ἐὰν δέχεσθαι, γράφτε πρῶτοι: Δ. Γερμανόν, Πάροδος Φραγκιαδῶν 1, Πειραιᾶ. «ΠΡΙΓΚΗΨ ΙΩΑΝΝΗΣ»

[ΑΣ'—570]

Βεδουῖνε, Συμπαθητικέ, γιατὶ δὲν ἀνταποδώσατε τετραδιάκι; Ἀνταποδίδετε σ' ἕνα... χρόνο; Περιμένω.

Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα

[ΑΣ'—571]

Ἀφοῦ σ' ἀρέσει τ... ὅσο ἡ εἰλικρίνεια, *Κόκκινε Τοξότη*, θἄπρεπε νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ὁ... πολυθρύλητος κάποιος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ σένα!!!! Καὶ σὺ *Εὐχάριστε Τύραννε*, μάθε ἀκόμα ὅτι μερικὰ... μικρὰ ἀξίζουν πιότερο ἀπὸ μερικοὺς... μεγάλους!!

ΑΕΠΤΗ ΚΑΡΔΟΓΛΑ

[ΑΣ'—572]

Χαῖρε, Διαπλασόκοσμε! Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Γράψατε: Μίκιον Οὐτσελάτσην, Λάρισσαν, διὰ

Κυρία τοῦ Ντάνσιγκ

[ΑΣ'—573]

Προφυλαχθῆτε! Ὁ κίτριτος κίνδυνος ἔφθασε!: Βεδουῖνος=Χρῆστος Σιῶκος, Ὀλιδιέρος Κρόμβελ=Ἴωαν. Θεοδωρόπουλος, Μικρὴ Αἰγυπτία=Ἑλένη Παπαμόσχου—Λυκιαρδοπούλου. Ἀλληλογραφοῦμε Ἰταλιστί, Ἑλληνιστί, Γαλλιστί, Ἀγγλιστί, Ἐσπεραντο. Ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια Μ. Μυστικῶν. Στεῖλτε πρῶτον: Κυρίαν Μαρίαν Μπουκουβάλλα, Μπιζανίου 1, Πάτρας, διὰ:

Σίαν-Φέϋ, Τσὶν-Τσὶ-Λὰ

[ΑΣ'—574]

Ἀγνὸ *Μενεξεδάκι*, εὐχαριστῶ.

Μπέττυ Ντὰλ

Ἄσπρε *Κόρακα*, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς;

Μπέττυ Ντὰλ

[ΑΣ'—575]

Πρωτομπαίνοντας στὴ Διαπλασιακὴ κίνηση, ἀλληλογραφῶ μὲ Τρελλὴ Κουκλίτσα. Δ/σις: Ἄννα Χριστοδούλου, Ψυχικό, διὰ: *Ἀκτίνα Χαρᾶς*

[ΑΣ'—576]

Προκηρύσσουμε διαγωνισμό. Θέμα: Τί θέλατε νὰ εἴχατε, ἕναν ἀδερφὸ ἢ μία ἀδερφή; Συμμετοχὴ δίδραχμος. Προθεσμία ἑνὸς μηνός. Βραβεῖα εἰς βιβλία. Δ/σις: (ΑΣ'—575).

Ἀκτὶς Χαρᾶς, Πουλὶ τοῦ Δάσους

[ΑΣ'—577]

Μυρσίνη, εἶσαι στὸν Ἅλιμο; Τί κάνει ἡ Σούλα; Χαιρετίσματα· εἶν' ἐκεῖ; *Γκλόρια*

[ΑΣ'—578]

Λησμονημένη Ἐλπίς=Κεφαλληνοῦ. Τζιτζιφιόγκα=Νταΐζη Καροφύλακος. Ἀτρόμητε Διαπλασόπαι, δὲν λέγομαι Καζάνα. (Διάπλ. βεβαιότατα). *Ὁμίχλη*

[ΑΣ'—579]

Χιμαιρικέ, ὁποιος βιάζεται σκοντάφτει. Δὲν λέγομαι οὔτε Φωτίδου, οὔτε... Σκοτίδου. *Ἀφριομένο Κῦμα*

[ΑΣ'—580]

Ἀρσακειὰς Νο 6, εὐχαρίστως· ποία ἡ Δ/σίς σου νὰ στεῖλω πρῶτη. *Πὲκ*

[ΑΣ'—581]

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα, τετραδιάκια Μ. Μυστικῶν. Ἀλληλογραφῶ. Δ/σις: Κ. Ἀντωνόπουλον, Παλαιολόγου 15, Ἀθῆναι.

Εὔθυμος Τραγουδιστὴς

[ΑΣ'—582]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Στεῖλατε: κ. Ἡλίαν Λαμπρόπουλον, Βαλλιάνων 8, Πατήσια, διὰ: *Ἠλιόλουστη*

[ΑΣ'—583]

Εὔθυμε *Σημαιοφόρε*, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήρια. Ἀλληλογραφοῦμε; *Ἠλιόλουστη*

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι